

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony at sunset. The woman is wearing a yellow dress and the man is wearing a dark suit and tie. They are looking at each other closely, with their foreheads touching. The background shows a sunset over a body of water and mountains.

Louise Fullerová
Vášeň pod
polární září

LOUISE FULLEROVÁ

VÁŠEŇ
POD POLÁRNÍ ZÁŘÍ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

tak co, jaký byl? A jaký bude? Neodpustím si tu nejobvyklejší otázku na přelomu roků... Jenže co dělat, když žijeme v turbulentní době, kdy se vše neustále mění? Máme za sebou druhý rok boje s nepříjemnou a nebezpečnou chorobou, a protože tyhle řádky píšu několik týdnů před koncem roku, netuším, co se ještě může stát.

Takže jenom: držme si navzájem palce, aby ten příští rok byl lepší!

*Z knížek, které si můžete přečíst v edicích *Sladký život* a *Sladký život Duo*, bych chtěl upozornit na dvě. Příběh Princovo tajné pokušení volně navazuje na Noc plnou ohně, která vyšla v březnu. Dozvíme se v ní více o osudech mladých žen z jednoho zapadlého sicilského městečka. A kniha nazvaná Smlouva s Italem je zase druhý díl trilogie o rodině Brunettiových. Minulý měsíc jí předcházela povídka Software pro lásku, příští měsíc vše završí Chybička v plánu.*

Takže už víme, že ani na přelomu let 2021 a 2022 nepřijdeme o tolik oblíbené příběhy na pokračování. Už teď Vám prozradím, že v únoru a v březnu mám pro Vás připravený další dvoudílný příběh.

A že by Vás zajímalo, o čem bude...? Přece o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**VÁŠEŇ
POD POLÁRNÍ ZÁŘÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Proof of Their One-Night Passion

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7694-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7695-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7696-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lottie Dawsonová si ještě jednou protřela oči, rozhrnula závěsy a zamžourala z okna ložnice. Zahrada za domem se sice utápěla ve tmě, slyšela ale nepřetržité pleskání deště a i v nočním šeru byly na okenních tabulkách vidět velké kapky vody.

Zazívala a hodila pohledem k budíku vedle postele. Bylo teprve půl šesté ráno, hodina protivná v každou roční dobu a ještě protivnější v chladném listopadovém ránu na venkově v hrabství Suffolk. Alespoň pro jednu jí bylo brzké ranní vstávání k jedenáctiměsíční dcerce k užitku. Chystaly se na cestu do Londýna a stejně by si musela nařídit budík.

Odvrátila se od okna a zalétla pohledem k postýlce, ve které se Sóley zkoušela přitáhnout k ohrádce. V puse žmoulala medvídko, a když k ní Lottie vykročila, zkusila na nejistých nožkách přešlápnout.

„Dobré ráno,“ naklonila se k ní Lottie, zvedla Sóley z postýlky a přitiskla ji k sobě. Ucítila, jak se jí hrud svírá dojetím.

Sóley se loni narodila v prosinci, právě v nejkratší den celého roku. Už od první chvíle jí připomínala slunce, po němž dostala jméno. „Půjdu ti udělat trochu mléka,“ zamumlala Lottie a naplnila si chřípí vůní dětského zásypu.

Sešla s ní do kuchyně v přízemní, rozsvítila a zamračila se. V dřezu ležela neumytá pánev a na stole

mezi drobký toastového chleba nedojedený sendvič se slaninou. Hned vedle něj stála skříňka s náradím a strojek na tetování rozebraný do poslední součástky.

Zaskřípala zuby. Žila tu sama s bratrem Lucasem, který se sice dovedl bez pobízení postarat o její dceru, ale který měřil bezmála dva metry a vedle něhož jí malý venkovský domek často připadal stísněný jako psí bouda – zejména ve chvílích, kdy se znovu prokázalo, že bratrova představa o pořádkumilovnosti spočívá v tom, že se před ulehnutím do postele vyzuje z bot.

Tiše zasténala a posunula si Sóley na boku o trochu výše. „Podívej, jaký tu strejda Lucas zase nechal nepořádek,“ zabrumlala a zadívala se do blankytných očí své dcery. Po chvílce váhání došla k názoru, že všechno má svůj čas a že jestli chce včas vypravit Sóley i sebe tak, aby byly do jedenácti v Londýně, nesmí jí teď plýtvat na uklízení po Lucasovi.

Nalila vodu do konvice a ucítila, jak se jí svírá srdce vzrušením. Galerie v Islingtonu byla sice malá, hostila ale její samostatnou výstavu, první od Sóleyina narození. I když se to zprvu zdálo neuvěřitelné, většina jejích děl se prodala hned při vernisáži. Ještě důležitější ale bylo, že s ní teď Barkerova nadace chtěla projednat možnost práce na zakázku. Kdyby jí získala, výrazně by jí to usnadnilo život – nemusela by už po večerech doučovat a mohla by uvažovat i o rozšíření ateliéru.

Hodila pohledem do obývacího pokoje a teprve teď si všimla temných obrysů bratrova těla na gauči.

Dovedla si živě představit, jak by bratr nad jejím praktickým přístupem obrátil oči v sloup. Od chvíle, kdy si na splátky koupila domek, si ji ani na chvíli nepřestal dobírat s tím, že se zaprodala a že hypotéka je jako smlouva s ďáblem, která ji připraví o všechnu svobodu. Stejně jako její matka, i on byl přesvědčený,

že peníze nutné na zálohu pocházely ze soukromé zakázky. Lucas byl ohledně takových zákazníků skeptický a žil v přesvědčení, že více než umělecká hodnota díla je zajímavá budoucí růst jeho ceny.

Kousla se do rtu.

Nebylo jí po chuti, že jim tehdy musela lhát, ale pravdu jim přiznat nemohla. Byla daleko prostší – peníze na zálohu a pár prvních splátek dostala od svého biologického otce, muže, o kterém přede dvěma lety nevěděla, ani jestli ještě žije.

Vyzkoušela teplotu mléka, vtiskla Sóley láhev do drobných ruček a vydala se zpět do ložnice v patře. Roztáhla i záclony a v duchu se vrátila k chvíli, kdy se na rušné čerpací stanici u dálnice poprvé setkala s Alistairem Bannonem.

Ucítila, jak se jí i po letech svírá žaludek zklamáním. Jako malá se dovedla dlouhé hodiny pozorovat v zrcadle a hloubat nad tím, jak vypadá ten, komu jsou podobné její rysy. Když se ale s otcem poprvé setkala, už zkraje pochopila, že Bannon o sblížení s dnes už dospělou dcerou ani trochu nestojí. Neodmítl ji, ale právě tak se ji nesnažil více poznat. Jejich setkání tak od první chvíle působilo trapně a napjatě.

Uslyšela teď z přízemí nějaký šramot a pak i zadunění podrážek na podlaze. Znamenalo to, že i Lucas už se chystá vstávat.

Zkusila odhadnout, jak by se její bratr zachoval, kdyby mu ukázala dopis, který jí pak otec poslal. Byl zdvořilý a napsaný s uvážením každého jednotlivého slova. Nenabízel žádnou naději do budoucna. Bannon jí podivně formálním a odtažitým způsobem oznamoval, že je pozoruhodná mladá žena a že jí do života přeje vše nejlepší. K dopisu byl přiložený šek na sumu, o níž, jak to sám vyjádřil, doufal, že pokryje všechny finanční závazky, které se nahromadily za ta léta, kdy žila jen s matkou.

Když se pak podívala na jeho podpis na šeku, udělalo se jí mdlo. Nechtěla připustit, že někdo dovede svou povinnost vyjádřit v podobě čtyřmístné sumy, a v první chvíli chtěla šek roztrhat. Tou dobou už ale byla těhotná a tak impulzivní gesto si jednoduše nemohla dovolit.

Svlékla se a zadívala se na sebe do zrcadla. Kůži na břiše měla i dnes zbrázděnou stříbřitými pruhy, které jí na ní zbyly po porodu. Vzpomínala, jak pro ni tehdy mateřství bylo čímsi tak vzdáleným, že v první chvíli ani nechtěla uvěřit, že skutečně otěhotněla. K lékaři se vydala s tím, že příčinou neustávajících pocitů nevolnosti je nějaká zákeřná viróza. O tři dny a jeden vzorek krve později už nemohlo být pochyb, že čeká dítě.

Dítě, o němž věděla, že stejně jako ona nikdy nepozná svého otce. Nikdy si nedovedla ujasnit, jak se to vlastně mohlo stát. Jasně si pamatovala, že použili ochranu, ale jejich milování bylo tak zběsilé, že jednoduše musela selhat.

Zachvěla se zimou a pomalu se začala oblékat. Snažila se nevnímat, jak se jí zrychluje tep.

I dnes si vybavovala každou podrobnost noci, kdy byla počata její dcera, a pochybovala, že na ni vůbec kdy dovede zapomenout. Někdy jí připadalo, jako by jí vzpomínky prosákly až do morku kostí. I dnes se často přistihla při tom, že k probuzení prudké touhy stačí, aby v davu na ulici zahlédla muže se světlými vlasy a širokými rameny.

Muže podobného Ragnar Steinnovi.

Smířila se už s tím, že na něj nikdy nedovede zapomenout. Bylo by to stejně marné jako pokoušet se popírat existenci slunce.

I když měl Ragnar svalnaté tělo a ostře řezaný profil vikinského boha, brzy se ukázalo, že je až smutně lidský. Lhal jí tehdy o jménu hotelu, ve kterém

v Londýně bydlí, i o tom, že s ní chce prožít celý následující den. Místo toho se z její hotelové ložnice vyplížil ještě před rozedněním.

To, co během oné noci prožili, ale stačilo k početí Sóley. Smutek ze zklamání ani všechny lži, jimiž ji Ragnar počastoval, však Lottii nemohly přimět, aby třeba jen na zlomek vteřiny zalitovala, že jí osud nadělil Sóley, milovanou a zbožňovanou dceru.

„Vypadá to, že bude sněžit,“ uvítal ji Lucas, když vešla s dcerkou na boku a topinkou v ruce do malinkého obývacího pokoje. Stačil už zapnout starou televizi, ve které právě běžely ranní zprávy, a dojídal zbytek sendviče.

Když postřehl významný pohled, kterým proklála jeho snídani, trochu stydlivě se pousmál: „Promiň mi ten nepořádek. Uklidím to, slibuju, a taky dnes nasekám dříví. Narovnáám ho ke dveřím, aby bylo po ruce, kdyby se mělo ochladit. Chceš, abych dal pozor na paní Sluníčkovou?“

Potřásla hlavou. „Ne, ale mohl bys nás aspoň odvézt na nádraží.“

„Tak jo – ale jen když mi ji dáš pochovat.“

Otevřel náruč a Sóley k němu ihned natáhla drobné paže. Vzala do pěstiček límec jeho košile. Když pak Lottie sledovala, jak Lucase tahá za vlasy a on se tváří, jako by ho to ani trochu nebolelo, ucítla, jak z ní při pohledu na jejich blízkost vyprchávají i poslední zbytky zlosti.

Lucas zatím dovedně vyprostil vlasy ze Sóleyina sevření a nabídl jí místo nich banán. Zvedl k sestře oči a optal se: „Když už jsi vzhůru, nemohla bys postavit na čaj?“

Zalétla pohledem k hodinám a bleskurychle si spočítala, že jí ještě zbývá dost času. „Dobře, uvařím čaj.“ Vypláchla čajník a postavila ho na sporák.

„Myslím, že Sóley má proti dětem ve svém věku

náskok,“ ozval se zpoza jejích zad Lucas. Na člověka, který jinak působil uvolněně a flegmaticky, byl Lucas ohledně její dcery až překvapivě soutěživý. „Chci říct, podívej – dívá se na zprávy, jako by věděla, o čem se v nich mluví.“

„To je dobře. Aspoň tě budeme moct přehlasovat, až se zase budeš chtít dívat na fotbal,“ odbyla ho Lottie.

„Ne, vážně. Tenhle chlápek jí naprosto učaroval. Pojď se na to podívat, Lottie.“

„No dobře, už jdu.“ Vrátila se do pokoje a zjistila, že se Sóley vytáhla do stoje přímo před televizi. Uznala, že má Lucas pravdu, skutečně působila jako uhranutá. Odtrhla pohled od naducaných tvářiček své dcery a zadívala se na obrazovku.

Hlasatelka upřeně sledovala muže na druhé straně stolu se stejným zájmem jako její dcera. Lottii chvíli trvalo, než vstřebala, že muž má světlé vlasy a oči barvy polárního ledovce. Když se pak zaměřila na rysy jeho tváře a ucítila, jak jí klesá brada.

Byl to on – Ragnar Steinn.

Když zjistila, že je těhotná, chtěla se s ním spojit. Už při prvním pokusu ale zjistila, že si zrušil profil v seznamovací aplikaci, která je tehdy svedla dohromady. Jeho jméno nedovedlo nalézt ani sebepečlivější hledání na internetu.

Ucítila, jak se jí v bradě napínají svaly. Věděla, že ani kdyby ho našla, nic by se tím nezměnilo. Ragnarovy lži jí jasně ukázaly, že ho zajímala jen ona jedinou, pro ni osudnou noc. Nečekala, že by v něm zpráva, že se stal otcem, vzbudila sebemenší nadšení.

Mlčky Steinna sledovala a cítila, jak se jí podél páteře plíží mráz. Když pak Sóley začala dlaní hladit obrazovku, zrychlil se jí tep. „Kdo to je?“ optala se. „A proč je v televizi?“ Snažila se, aby její hlas působil lhostejně, vyzněl ale hluše a chraptivě.

Lucas byl naštěstí natolik zaujatý rozhovorem v televizi, že si ničeho nevšiml. „Jmenuje se Ragnar Stone. Vyvinul seznamovací aplikaci. Podle všeho zrovna uvádí na trh verzi pro důležité osoby.“

„Seznamovací aplikaci?“ zopakovala po něm Lottie ztuha. Měla pocit, jako by právě zapoměla dýchat. Chtěla se Lucase zeptat, o jaké aplikaci mluví, odpověď ale znala předem. Použila ji jen jednou a ani ve snu by ji nenapadlo, že takzvaně ideální protějšek, kterého jí aplikace doporučila, není jen jeden z mnoha dalších uživatelů.

„Víš přece, kterou...“ Teprve teď k ní Lucas zvedl výmluvný pohled.

Právě Lucas jí kdysi aplikaci nainstaloval s tím, že má sloužit jen k diskusi na nejrůznější témata, od politiky po volbu dovolené. Úvodní otázky pak měly přispět k seznámení spřízněných duší spolehlivěji než profilové obrázky a seznam toho, co dotyčný má či nemá rád. Sama mu to nikdy nezazlívala, věděla ale, že se Lucas cítí zodpovědný za to, co následovalo.

Ragnar Stone...

Jako ve snu si uvědomila, že jí oné noci lhal i o tom, jak se jmenuje. Byla ráda, že se teď Lucas vrátil očima k televizi a že mu tehdy v aplikaci neukázala fotografii svého milence. „On je teď v Londýně?“ otázala se rádoby ledabyle.

„Ano, kvůli spuštění té nové verze. Jeho podnik tam má pobočku.“ Lucas instinktivně otřel Sóley bradu cípem košile a podíval se Lottii přímo do očí. „Je to v jednom z těch nóbl přestavěných doků u Temže. Znáš Nicka?“

Mlčky přikývla. Nick byl jeden z mnoha Lucasových kamarádů z uměleckého prostředí. Hrál na bicí v jejich rockové skupině a živil se jako tvůrce nástěnných grafitů.

„Tak právě ten dělal výzdobu jeho kancelářské budovy. Ve starém stylu.“

Lottie si odkašlala. „A setkal se s ním někdy... myslím, osobně?“

Lucas se zamračil. „Ne. S lidmi jako Stone se můžeš potkat leda náhodou ve dveřích nebo ve výtahu. Jsou pořád v pohybu a na nic nemají čas.“

Zamrkala a napadlo ji, že totéž se stalo i před dvaceti měsíci v jejím hotelovém pokoji. Napadlo ji, že ona a Sóley se součástí Stoneova věčného pohybu jistě nikdy nestanou.

„Kdy teda budeš chtít odvézt?“ zajímal se Lucas.

Zabloudila k němu nevidoucím pohledem, pak se ale její oči znovu stočily k obrazovce. Zadívala se na Ragnarovu tvář a její umělecká duše nanovo ocenila její symetrii. Teprve teď zřetelně uviděla, jak výrazně se jeho rysy vtiskly do dceřiny tváře. Neochotně připustila, že jediné, co na Sóley připomíná ji, jsou dolíčky, které se jí dělají ve tvářích, když se směje.

Vteřiny ubíhaly jedna za druhou. Snažila se odhadnout, jaké má šance, že by někdo její telefonát přepojil až k Ragnarovi. Nepochybovala, že má nějakou bezejmennou sekretářku, která pečlivě stráží jeho soukromí. A když se nad tím zamyslela ještě o něco důkladněji, zjistila, že jí není po chuti představa, jak Ragnarovi o Sóley povídá po telefonu.

Odkašlala si. „Poslyš... Nemohl by ses dnes o Sóley nakonec přece jen postarat? Je tu jedna věc... kterou bych měla v Londýně vyřídit osobně a sama.“

Když si Ragnar Stone na rozloučenou potřásl rukou s televizní hlasatelkou, napadlo ho, že nechat se vyslychat před kamerami je jedna z mnoha věcí, bez nichž by se jako generální ředitel úspěšného podniku docela dobře obešel.

Na všechny otázky, které z něj reportérka s před-

stíraným zaujetím mámila, jí mohlo stejně dobře odpovědět jeho oddělení pro styk s veřejností. Jeho ředitelka mu ale onoho rána tvrdila, že lidé prostě *touží* zjistit, jaká tvář se skrývá za úspěšnou značkou, a jemu tak nezbylo než podvacáté odpovídat na tytéž dotazy, na které už odpověděl v tisku.

Po návratu do kanceláře se svlékl ze saka, převlékl se do černé mikiny s kapucí a zavolal si Adama, svého asistenta. „Na kterou hodinu mě ráno přijede vyvednout auto?“ optal se, zatímco si bral z psacího stolu tenký notebook.

„V půl sedmé. V sedm máte schůzku s Milnerem, v osm poradu s grafickým týmem a pak snídani s Caroline Woodwardovou.“

„Dobře, tak nashle zítra,“ pousmál se Ragnar. „A díky, že jste se tu o všechno celý den staral.“

Vstoupil do výtahu a přešel ji po tváři dlaní. Věděl, že bude trvat ještě nejméně týden, než skončí mediální cirkus okolo uvedení nové aplikace na trh. Litoval, že se nechal okolnostmi přimět k vynechání dvoutýdenní dovolené, kterou si tak dlouho plánoval. Dva roky, které uběhly od prvního představení programu, se jeho život omezil na nekonečný kruh porad, anonymních hotelových pokojů a řešení věčných sporů v rozvětvené rodině, které často připomínaly vikinské ságy plné zrady a pomsty.

Zadíval se na displej telefonu a zjistil, že má tři nepřijaté hovory od nevlastní sestry Marty, čtyři od matky, šest textovek od Anny, další nevlastní matky, a dvanáct od nevlastního bratra Gunnara.

Protáhl se v ramenou a mrzutě vrátil telefon do kapsy. Věděl, že stejně jako jindy, ani teď není nutné, aby se do jejich hádek mísil hned, jak se o nich dozví. Nepochyboval, že jde o další z mnoha malicherností, kterou jeho příbuzní nafoukli do podoby tragédie o třech dějstvích.

Vystoupil z výtahu a cestou ke dveřím pokývl na pozdrav recepční. Když vycházel dveřmi do temné a vlhké noci, bezděky si přes hlavu přetáhl kapuci. Nevnímal, jak mu recepční zdvořile popřála dobrou noc, nemohl ale přeslechnout tichý hlas, který jej uvítal na ulici.

„Ragnare...?“

V následujícím zlomku vteřiny si uvědomil hned dvě věci najednou. První byla, že ten hlas poznává, druhá ta, že se mu při jeho zvuku málem zastavilo srdce. Když se zvolna obracel směrem, odkud se hlas ozval, zažíval podivný pocit neskutečna.

Hnědé vlasy dnes měla o něco delší a tvář bledší, než jak si ji pamatoval z doby před dvaceti měsíci. Působila ale jinak i způsobem, který nedovedl tak snadno pojmenovat. Připadala mu... snad mladší? Připsal to tomu, že je zvyklý pohybovat se ve společnosti silně nalíčených žen, zatímco na její tváři nebylo po líčidlech ani stopy.

Neurčitě pokynula paží. „Jen jsem šla kolem. O kousek dál tu mám v galerii výstavu.“ Zalétla pohledem k prosklenému průčelí honosné kancelářské budovy a váhavě dodala: „Viděla jsem tě vycházet. Nevím, jestli si na mě vzpomínáš...“

„Vzpomínám,“ odvětil přiškrceně. Nikdy nezapomněl na lahodný zvuk jejího hlasu, když ve hotelovém pokoji necelý kilometr od místa, kde právě stáli, křičela ve chvíli vyvrcholení jeho jméno. Všiml si, jak se jí rozšiřují zorničky, a rychle si domyslel, že právě myslí na stejnou věc jako on.

Několik vteřin se beze slova měřili pohledy a vnímali, jak je rozechvívají vzpomínky na společnou noc. Pak se k ní zvolna naklonil a chladně, bez opravdového zaujetí, ji krátce objal. Když od ní ale po několika vteřinách ustupoval, cítil, jak nad jeho odhodláním zachovat střízlivost vítězí blízkost a vůně jejího těla.